

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XII

Jak mě tatínek odnaučoval lhát I.

V páté povídce jsem vzpomínal, jak táta po škole v přírodě v dubnu čtvrté třídy vyměnil dětský řemen = obyčejný kožený pásek ke kalhotám, za řemen, který mne potom provázel dalším životem. Tím řemenem bylo staré kožené vodítko na psa, zbavené všeho, co bylo při výprasku nadbytečné. Když ho použil poprvé, tak jsem to tak trochu neustál a místo osmi jsem jich dostal devět. Současně jsme přešli na progresivní výchovný systém. Za každou poznámku už nebylo pětadvacet. Poznámky se počítaly v týdnu, za první byly čtyři, za druhou osm, za třetí šestnáct a všechny další by bylo po pětadvaceti. Zážitek s novým řemenem byl natolik zničující, že jsem následně slíbil tátovi, že žádné poznámky už nebudou. Tím jsem přišel o každodenní sekec před spaním, který mě vždy zbavil napětí a opět jsem se každý večer marně hodinu a často i dvě pokoušel usnout.

Pokud táta používal dětský řemen, neměl jsem důvod lhát. Trest byl sice velmi nepříjemný, ale upřednostňoval jsem ho před dlouhým usínáním. A určitě mi nestálo za to riskovat, že dostanu úplně nahatý pětadvacet fišpankou, jak táta říkal rákosce. S přechodem na nový řemen se situace naprosto změnila. Z tohoto řemene jsem měl stejnou hrůzu jako z fišpanky. Slib tátovi, že nebudu nosit poznámky, jsem vydržel plnit celé dva týdny. Za toto období jsem dříve nosil tak 15–16 poznámek. Ale nic netrvá věčně. Ve skoro deseti letech jsem se ještě tak úplně nedokázal ovládat a třetí týden hned v pondělí jsme se nepohodli ve třídě s Lumírem. Lumír byl zkoušený z vlastivědy a paní učitelka z něj chtěla dostat informaci, že se husité na svých spanilých jízdách dostali až k Baltskému moři. Lumír byl dutý jak bambus a paní učitelka napovídala: no přece Ba... Ba... a mě připadlo vtipné ji doplnit: do Barcelony. Neuvědomil jsem si, že to ode mne bylo dost škaredé. Lumír rozzářeně odpověděl celou větou. Husité se na svých spanilých jízdách dostali až do Barcelony. Třída zařvala smíchem. Já si pozdě uvědomil své hnusné jednání a jediný se nesmál. Lumír dostal čtyřku a jakmile odešla paní učitelka, zuřivě se na mě vrhl. Byl skoro o hlavu větší a měl navrch. Já jsem se ale nedal a rvačka stála za to. Rvali jsme se oba nadoraz a skončili jsme až v okamžiku, kdy paní učitelka mající dozor na chodbě nakoukla do třídy a celkem hystericky začala ječet. Skončili jsme oba s poznámkou: Rve se jako kůň! Nevím, co tato poznámka znamenala pro Lumíra, ale pro mne znamenala před spaním čtyři na holou, obávaným řemenem. Mamka ji při kontrole žáka jdy objevila hned odpoledne a napráskala mě tátovi. Dostal jsem za úkol se

jsem položil plochý nizoučkový kámen. Prudký kop bodlem, míč šel nečekaně moc nahoru, já na něj nedosáhl, a balon udělal v záhoně babiččiných tulipánů stejný průsek, jako Tunguzský meteorit v tajze. Góóól – sakra vyrovnáno! Ale druhý už nedostaneme!!!! Celý postup jsem zopakoval, prudce vypálil a i míč zopakoval svoji dráhu a já byl zase krátký!! To, že jsme to finále zase prohráli, mě hrozně mrzelo. Určitě mnohem víc než dvě brázdý v šířce míče v babiččiných tulipánech. Naštvaný jsem se odebral domů a litoval opakované finálové porážky. I do mého pokojíku jsem po nějaké chvíli uslyšel silný křik a hořekování. Z útržků jsem pochopil, že jde o nějaké pitomé tulipány. Po chvíli dorazil táta domů. Dole se zdržel, potom přišel nahoru, převlékl se, a když se vracel dolů na opožděný oběd, zastavil se u mě v pokojíku a povídá. Leslí, prosím dolů do kuchyně, co nejdřív!! Odložil jsem to, co jsem držel v ruce, a pomalu šel za ním. Měl jsem blbý pocit. Dole v kuchyni, hned ve dveřích, jsem byl obviněn babičkou ze zničení záhonu. Bleskla mi hlavou vzpomínka na výprask před pěti dny a rozhodl jsem se vyhnout jeho zopakování. Jaký záhon tulipánů babi?? Kde a kdy, já byl přece po příchodu ze školy celou dobu u sebe v pokojíku. Zatím co mě babička vinila z nestydaté lži a já se dovolával svého alibi v pokojíku, se táta v klidu najedl. Pak si umyl svůj příbor a oba talíře, vzal mě za ruku a dovedl na zahradu. Došli jsme po trávníku až ke konci obou průseků v tulipánech. Táta mi z necelého metru ukázal na míč, ležící na konci jednoho z průseků a úplně klidně mi řekl. **Ty Leslí, jaký trest máš slíbený za lhaní?** Pětadvacet nahatý Fišpankou na holou, tatínku. Správně Leslí. **A teď mě moc dobře poslouvej!! Už jsi toho dneska nalhal až až. A než mi teď odpovíš, dobře si rozmysli, jestli budeš lhát dál!!!** Leslí, kdo polámal ty tulipány!?! Já tatínku. Špatně ti rozumím, prosím ještě jednou! Já táto. **Říkám, že ti nerozumím, nahlas!!! JÁ TATÍNKU!!!!** Tak to je jiná, lháře nemám vůbec rád. Tak poslouvej! Když by ti tam ten míč spadl, určitě to nebylo dobré. Ale může se to stát. **ALE TO, ŽE JSI POKRAČOVAL DÁL, AŽ TI TAM SPADL ZNOVU, TO UŽ JE LUMPÁRNA A BUDEŠ TO MÍT VEČER ZA DVĚ!!** No a pak musíme vyřídit ještě to lhaní. Takže večer, najezený a umytý, nástup v sedm v kuchyni!! To je za tři hodiny! Dvě hodiny jsem nešťastně seděl v pokojíku a mudroval, jaký jsem osel. Pak jsem se šel umýt a na večeři.

Krátce před sedmou jsem si ještě v předsíni v zrcadle prostudoval svůj zadek. Stopy šlehů byly zakončeny stále fialovými razítky tak 3 × 7 centimetrů, ale dál od konce výrazně bledly a barvily se už do žluta. Jo zítra to bude úplně jiný pohled. Přesně v sedm jsem jen ve vršku od pyžama a s násadkou pilníku v ruce došel do kuchyně. Táto, přišel jsem si pro trest. Potom už se rozjel rituál. Na otázku kolik jsem si vykoledoval, se dost těžko odpovídá a ještě si muset donést z věšáku obávaný řemen a podat ho tátovi. Brrr. Po cestě do sklepa se mi zase po tvářích koulely slzy, ale nohy se mi už tak neklepaly. Zaklekl jsem na lavičku a opřel se o lokty. Byl jsem připravený na to, že mě táta nechá čekat. A taky přišel snad za půl hodiny. **Můžem?** Strčím násadu mezi zuby, nalehnu hrudníkem na předloktí a maximální výdech. Ožehnutí zadku, kočičí hřbet a ryk s pomalým počítáním do osmi. Jako v pondělí, jen našťestí dvě místo čtyř. **Vyšpul!** Rychlé nalehnutí na předloktí s výdechem a hned ožehnutí zadku z druhé strany. Kočička a už v ní můžu zůstat! Když jsem konečně zvládl nával bolesti, táta byl pryč. A nešel a nešel. Mezitím jsem stále dokola sám sobě sliboval, že už nikdy nebudu lhát. Kdybych nelhal, byl bych už v posteli a spal. A teď pětadvacet rákoskou!! Slzy zase tekly

fišpankou!! To opravdu pěkně děkuji. Navíc to, že jsem dostával vždycky na holou, od mamky, táty, strejdy, dědy, a dokonce i od toho pána, co jsem mu naboural auto kočárem, jsem bral jako samozřejmou věc. I Milo s Dášou dostávali vždycky na holou a všichni kluci ve třídě – aspoň podle svého vyprávění taky. Dost mi jenom vadilo se předtím svlékat jen do trička a ponožek. Ale dostat na holou, a navíc úplně nahatý, mi připadalo hrozně trapné!! Zadek mi potom ve škole dost svěděl ještě v pátek další týden, šestý den po výprasku. A klukům ve třídě, abych s nimi vydržel, jsem ho samozřejmě musel ukazovat denně.

www.spankboy.cz